

דף מקורות - פרשת חוקת – נחל יבק

השיעור השבועי של הרב יצחק חי זאגא בבית הרב קוק, אל דר"ח תמוז תשע"ו
א. במדבר כא - 'ויאסף סיחן את כל עמו ויצא לקראת ישראל.. ויכהו ישראל לפי חרב ויירש את ארצו
מארנן עד יבק עד בני עמון כי עז גבול בני עמון. רש"י - כי עז - ומהו חזקו, התראתו של הקב"ה, שאמר
להם (דברים ב') אל תצורם וגו'.

ב. דברים ב - 'וקרבת מול בני עמון אל תצורם ואל תתגר בם כי לא אתן מארץ בני עמון לך ירשה כי לבני
לוט נתתיה ירשה.. ראה החלתי תת לפניך את סיחון.. רק אל ארץ בני עמון לא קרבת כל יד נחל יבק וערי
ההר וכל אשר צוה ד' אלוקינו. רש"י - כל יד נחל יבק - כל אצל נחל יבוק. וכל אשר צוה ה' אלוקינו - שלא
לכבוש, הנחנו. מלבי"ם - וזה לא מאשר היו חזקים מאתנו כמ"ש כי עז גבול בני עמון, רק אשר צוה ה'
אלוקינו, מפני שהוזהרנו ע"ז מאת ה'.

ג. בראשית לב - 'ויקם בלילה הוא ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחתיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את
מעבר יבק.. ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר. וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע כף
ירך יעקב בהאבקו עמו. ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. ויאמר אליו מה שמך
ויאמר יעקב. ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלוקים ועם אנשים
ותוכל. אונקלוס .. ואשתדל גוברא עמיה .. רש"י - ויותר יעקב - שכח פכים קטנים וחזר עליהם. ויאבק איש
- מנחם פירש ויתעפר איש, לשון אבק, שהיו מעלים עפר ברגליהם על ידי נענועם. ולי נראה שהוא לשון
ויתקשר, ולשון ארמי הוא.. לשון עניבה, שכן דרך שנים שמתעצמים להפיל איש את רעהו שחובקו ואובקו
בזרועותיו. רמב"ן .. -ואביקה בלשון חכמים חביקה.. וכן אבוקה בלשונם בעבור היותה מעצים דקים חגורים
וקשורים יחד, כי החי"ת תכבד בלשונם והקלו אותה לאל"ף, ופעמים רבים יבליעו החי"ת.. ואפשר שיהיה
ויאבק ויחבק.. כמו ויחבקהו.. ושמה הוא דעת אונקלוס שאמר ואשתדל, וכך תרגם וכי יפתה (שמות כב טו)
ארי ישדל, יחבק וינשק שהוא דרך הפתוי.. ובבראשית רבה (עז ג) מי נתמלא אבק, האיש שהיה עמו.
כדברי מנחם. והוא הנכון.

ד. פרדס רימונים שער כג פ"י - יבק פירש הרשב"י ע"ה בשם זה כי הוא ראשי תיבות יחוד ברכה קדושה
והכוונה על ג' אבות הרומזים בג' דברים אלו.

ה. זוהר שמות קטז.. - 'הקב"ה בחשבן יב"ק ומאן דאיהו בק"י בהלכה דיליה, דאיהי שכינתא, קב"ה עמיה
דבגינה לא יזוז מניה לעלם.. זוהר פנחס רטז: ריז.. - 'דאת י' איהו יחוד ומניה אתיא נביעו לאת ב' דאיהי
ברכה ואיהי קדש ומניה אתקדש ק' דאיהי קדש.. האבות הן הן המרכבה וסלקין נהורין לחשבן יב"ק ואינון..
י-ה-ו-ה, א-ה-י-ה, אד-נ-י, סך הכל יב"ק.. זוהר פנחס רכט - 'וסלקין יב"ק בחושבן, אד-נ-י במעשה, הוי-ה
דבור, אה-י-ה במחשבה..

ו. אורות הקודש ב' תקלד - 'יחוד, ברכה, קדושה. באור אין סוף אין שייך הוספה והתעלות מצד עצמו,
אבל באמת אי אפשר שהיתרון של ההתעלות הנצחית תחסר מהשלמות המוחלטה, וזאת היא תורת
ההויה, הופעות אורות חיות הוייתיות, על ידי רושם של ירידה, במידה כזאת שלעולם תהיה אפשרות
לתוספת ועלייה, שהיא בעצמותה סילוק מכל ירידה ושפלות. והפירודים בעולמים יתייחדו כאחד במקורם

האחדותי, וההתאחדות תוסיף אור ויתרון בלא הפסק, ברכה תמידית, ותוכן הברכה היא התעלות והבדלה מכל פחיתות ורשעה, מכל חושך וצמצום, קדושה.

ז. ליקוטי תורה וישב –הוי"ה ואלוקים גימטרי יב"ק.. מוחין דגדלות תוך מוחין דקטנות ביחד..

ח. זוהר חדש תיקונים ב' פא.. - :הר ציון ירכתי צפון, האי נקודה דאיהי ציון, איהי בין תרי ירכי קשוט דאינון צרי, ובהון אתעביד סגול. בתרין דרועין איהי סגולתא לעילא מינייהו, חלם על צרי אתעביד סגולתא, חרק תחות צרי אתעביד סגול, תחות תרין ירכין.. ואלין אינון י"חוד ב"רכה ק"דושה דבהון "יעננו" ביום "קראנו דאינון ראשי תיבין דעליהו אתמר (בראשית לב) ויעבר את מעבר יב"ק וסלקין בחושבן א-ה-י-ה י-ה-ו-ה אד-נ-י.. וכד האי זרקא אתגליא בעלמא אתמר בה (ישעיה מ) על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים. עלי לך בנקודה עילאה מן סגולתא דאיהו חלם על צרי. הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים הרימי אל תיראי בתרין יודין דאינון צרי וכלהו סגולתא. בההוא זמנא סלקא לעילא קלא.

ט. ראש מילין –מונח זרקא. מציאותה של המנוחה הרוחנית, התקלטות פנימית בחזיונות.. לא היתה ונבראה למען יקסם המשיג.. אך לזאת נועדה היא.. למען האצר בקרבה שפעת חיים ומרץ מופלג להניע בבא עת היצירה.. תנועה רוממה, תנועת עולמים כבירה ומשוגבת עד אין חקר, תנועה מחוללת המון יצורים, ורחבי עולמי עד, למען עשות זריקה נוראה, מתחת אל על, ומעילית לתחתית, מימין לשמאל ומשמאל אל הימין, מלפנים לאחור ומאחור אל הפנים, לכלל את כל התנועות המוזרקות בשגוי חיל לתנועה כבירת אונים.. מחוללת חיים.. שם הברקה -מונח סגול. הסגול הזמרת, מורה על התענוג הגדול של התאחדות כללות השליליות וכללות החיוביות ע"י אחוד נקודה מתאחדת.

י. אורות התחיה ל - 'הנני רואה בעיני, אור חיי אליהו עולה.. הקודש שבטבע פורץ גדריו.. לחמנו בטבע ויצאנו בנצחון, הטבע המגושם עשה אותנו לבעלי מומים, נגע בכף ירכנו, אבל השמש הלא לנו זרחה לרפאותנו מצלעתנו. היהדות של העבר, ממצרים ועד הנה, מלחמה ארוכה היא נגד הטבע, בצדו הכעור.. לחמנו בטבע כדי לנצחו כדי לרדותו בתוך ביתו, הוא נכנע בפנינו, העולמות הולכים ומתבסמים, בעצם עומק הטבע תביעה גדולה מתגברת לקדושה ולטהרה, לעדינות נפש ולזכוך החיים, אליהו בא לבשר שלום ובנשמתה הפנימית של האומה זרם חיים של טבע מתפרץ, והוא הולך ומתקרב אל הקודש.. והננו כולנו הולכים ומתקרבים אל הטבע והוא מתקרב אלינו, הולך הוא ונכבש לפנינו ודרישותיו הולכות ומתאמות עם דרישותינו האציליות ממקור הקודש. הרוח הצעיר התובע את ארצו, שפתו, חרותו וכבודו, ספרותו וכחו, רכושו, רגשותיו, נזרמים הם ע"י שטף של טבע, שבתוכיותו מלא הוא אש קודש.